

faste af sig, men det er jo et Spørgsmaal, hvor meget det i Virkeligheden giver. Det er et af de Grundlag, man maa have frem for at træffe en Afgørelse angaaende denne Sag; og jeg kan derfor ikke sige noget bestemt om, i hvad Retning man vil gaa i Fremtiden. Men jeg skal dog udtale, at jeg godt kunde tænke mig dette, at man kom til at betinge en Fortsættelse af Forholdet, saaledes som det hidtil har været, af, at der svarede en aarlig Afgift til Statskassen. Had en Statstidende angaar, kan jeg slutte mig til den ærede Ordførers Opfattelse. Jeg tror ikke, at en Statstidende i og for sig vil være praktisk. Den vilde ikke være til videre Gavn for Publikum, som selvfølgelig ikke vilde holde denne Statstidende, der vilde være kedelig i allerhøjeste Grad, og som derfor i Virkeligheden maatte søge sin Underretning i de andre Blade. De andre Blade maatte gengive alt væsentligst fra Statstidende. Det vilde heller ikke være til nogen synderlig Gavn for dem, der skulle avertere, fordi man, bortset fra rent retslige Bekendtgørelser, ikke vilde kunne nøjes med Statstidenden, men maatte gaa til de andre Blade. Jeg tror ikke, det er den Vej, man skal komme ind paa, men det er et stort Spørgsmaal, som først skal tages under Overvejelse, før man kan danne sig nogen bestemt Mening derom.

Bluhme: Jeg vil gerne lige over for den ærede Minister sige, at han vil nok tage mit Ord for, at det er en virkelig betalt Konsulentregning, uagtet jeg klipper Navnet og Stedet af. Jeg ønsker kun at bruge det som et Eksempel og ønsker ikke at trække nogens Navn ind i Sagen.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg vilde for Resten meget gerne have, at Folk, naar der klages over slikt, ogsaa lægge deres Navn til, det er dog det mindste, man kan gøre ved saadanne Klager. Hvis det ærede Medlem imidlertid lægger særlig Vægt paa, at Navnet ikke kommer frem, vil jeg ikke for den Sags Skyld vægre mig ved at modtage Regningen, men jeg synes dog nok, at vedkommende kunde lægge Navn til.

Klein: Den ærede Ordfører berørte Spørgsmaalet „Berlingske Tidende“, som ogsaa blev behandlet af den meget ærede Minister. Den ærede Ordfører synes at være enig med mig deri, at det vil være en ganske urimelig Ting at fortsætte paa samme Maade i Fremtiden, som Sagen har været ordnet hidtil med Hensyn til „Berlingske Tidende“s Privilegium i Henseende til Avertis-

tisementer. Derimod forstod jeg ham saaledes, at han og med ham Flertallet i Finansudvalget i alt Fald for Djebliffet ikke var stemt for at gaa den Vej, som jeg antydede. Den ærede Ordførers Udtalelser tror jeg imidlertid, for en Del beror paa en Misforstaaelse af, hvad jeg har udtalt om den Sag. Det kunde ikke falde mig ind at tage Ordet for, at „Berlingske Tidende“ skulde afløses af en Statstidende, officiel eller officios. Ingenlunde. Det, som jeg har talt for, er Oprettelsen af en Regeringstidende, der ikke skulde indeholde andet Stof end Avertissementer, de retslige Avertissementer og Befendtgørelser fra Øvrigheden. Ganske vist blev det ikke nogen Morstabslektur. Hvorvidt alle de andre Blade ere god Morstabslektur, skal jeg lade staa ved sit Værd. Der vil næppe blive andre, der holde en Regeringstidende end dem, der virkelig praktisk have Brug for den, men det turde dog alligevel være en ikke ganske ringe Portion Mennesker her i Landet. Hovedsagen, Hovedpunktet efter min Mening, naar der er Spørgsmaal om, hvorledes den Sag skal ordnes for Fremtiden, er slet ikke dette, at formindste et indbringende Privilegium for et Blad og staffe Statskassen Indtægt derigennem, at man knyttede Fortsættelsen af Privilegiet til Erlæggelsen af en Afgift af det paagældende Blad. Det er slet ikke Hovedsagen. Nej, Hovedsagen er at ordne Forholdet saaledes, at Hensigten med offentlige Bekendtgørelser saa vidt muligt kan naas, og at gøre det saa bekvent som muligt for dem, der skulle give forskellige Meddelelser, at give dem, altsaa ogsaa private, Lejlighed til at faa det gjort paa en saa billig Maade som muligt. Nu tror jeg, at dersom man ordner det, som jeg har antydnet, ved en Regeringstidende, vil man kunne sætte Abonnementprisen for en saadan Tidende meget lavt, og det, der skal betales for Inserater i denne Tidende ligeledes meget lavt, thi om man end sætter begge disse Ting meget lavt, vil der dog blive tilstrækkeligt tilovers til, at man derved kan faa dækket de Afgifter, der ere forbundne med Udgivelsen og Udbredelsen af en saadan

Rettelser.

- Sp. 3115, §. 10 f. n.: „umyndige“, læs: „Møntfoden“.
 — — §. 6 og §. 4—3 f. n.: „Kreditorerne“, læs: „Debitorerne“.
 — — §. 6 f. n.: „hans“, læs: „mit“.